

Tamara Matevc
Brundagrrrom!

LIKI

MEDVED ANDREJ, čebelar; medved, ki ne zna izgovoriti črke r (v vseh besedah, ki vsebujejo črko r, namesto le te uporablja črko l.)

DEKLICA ŽIVA, skoraj neustrašna

Besedilo posvečam svojemu sinu Andreju in svoji hčerki Živi.
Ki sta že velika in znata reči črko r in tudi teme se ne bojita več.
S hvaležnostjo in nepopisno srečo, ker sta prišla v moje življenje.
In z željo, da bi si pustila skuhati čarobno besedo, kadar jo potrebujeta.
In da bi jo kdaj komu skuhala tudi sama.

1. PRIZOR

Medvedji brlog.

Sredi brloga miza, na mizi hruška, kozarec malinovega soka. Ob steni postelja.

Nikogar ni.

Nenadoma "tok tok tok" na vhodna vrata.

V brlog previdno pokuka skoraj neustrašna deklica Živa. Medtem ko vstopa, bere, kar piše na vhodnih vratih.

ŽIVA: Bere. "Tukaj živi medved Andrej Čebelar." Dober dan ... je kdo doma? Gospod medved Andrej Čebelar? A imate mogoče kaj divjega medu? A lahko vstopim? Izgubila sem se, ko sem po gozdu iskala divji med ... Bi lahko pri vas dobila divji med? – Noč se dela in temno postaja ... Živim v hiški na robu gozda in mojega bratca, ki je že zelo velik in zelo prehlajen, najbrž že zelo skrbi, saj ve, da se bojim ... – Je kdo doma? Gospod medved Andrej Čebelar? – Lačna sem ... *Zagleda hruško na sredi mize in jo poje.* Joj, kako sem žejna! *Popije še malinov sok.* In utrujena. *Se zavalji v posteljo in zasmrči.*

2. PRIZOR

Domov pride medved Andrej. Zelo je slabe volje.

MEDVED ANDREJ: ... nesramne in predrzne gozdne živali! Nesramne in predrzne! Ves čas se norčujejo iz mene! Pa kaj potem, če ne znam povedati črke r? *Jih oponaša.* "Tako velik, pa ne zna reči r. Hi, hi, hi, ha, ha, ha, ho, ho ho! Medved Andrej Čebelar, reči rrrrrrr! Hi, hi, hi, ha, ha, ha, ho, ho, ho!" *Mu gre kar na jok.* Res smešno! – Pa kaj potem, če sem že velik medved in mi črka r še vedno ne gre?! Kaj pa je to takega?! Črka r .... ! Ph! Jaz pač ne znam reči črke r! Znam pa kaj drugega! Znam nabrati divji med in sem najboljši čebelar v gozdovih onkraj Velike reke! In znam skuhati najboljši malinov sok v gozdovih onkraj Velike reke! in na moji hruški rastejo najbolj debele sladke hruške onkraj Velike reke!! ... In nekoč bom znal povedat tudi črko r! Kaj pa je to takšnega?! Rrrrrrrrr. Čisto enostavno! Skoraj mi že gre! Rrrrrrrr ... Samo še malo, pa bo! Rrrrrrrr .... Malo pojem, malo popijem, malo zaspim in ko se zbudim, rečem rrrrrrrrr. Brez težave. Rrrrrrrr ... – Kje je moja hruška? Nekdo je pojedel mojo hruško! Kje je moj malinov sok?! Nekdo je popil moj malinov sok! Nekdo je pojedel mojo debelo sladko hruško in popil moj najboljši malinov sok! – Nesramne in predrzne gozdne živali!

Ugasne luč, se zvrne v posteljo.

3. PRIZOR

Kričanje v temi, spotikanje drug čez drugega, končno medved Andrej prižge luč.

ANDREJ: Nekdo je v moji postelji!!! Majhna hudobna deklica! Kaj delaš v moji postelji? Kaj delaš v moji hiši? Ti si mi pojedla hruško! Ti si popila moj malinov sok! Ti si smršala v moji postelji!

ŽIVA: Zakaj pa tako hecno govoriš? A ne znaš reči črke r?

MEDVED ANDREJ: Pa ne zdaj še ti!

ŽIVA: Jaz sem Živa, skoraj neustrašna deklica, iz hišice na robu gozda. Iščem divji med za mojega bratca, ki je tako zelo prehlajen, da se sploh ne more igrati z menoj. A imaš ti kaj hišnega medu? Na vratih tvoje hiše piše, da si čebelar.

MEDVED ANDREJ: Jaz sem medved Andrej Strrrrašni!

ŽIVA: Na vratih od tvoje hiše piše, da je tu doma medved Andrej Čebelar, ne pa medved Andrej Strašni.

MEDVED ANDREJ: Jaz sem strašni medved Andrej Čebelar!

ŽIVA: Jaz pa sem skoraj neustrašna deklica Živa

MEDVED ANDREJ: ... me čisto nič ne briga a si živa a si mrtva ...

ŽIVA: ... in se te čisto nič ne bojim! Saj sploh ne znaš reči črke r!

MEDVED ANDREJ: Nehaj! Takoj nehaj, drugače bom ... počil od jeze!!!

ŽIVA: Kako pa, da ne znaš reči črke r? Saj si že velik! Tako velik medved pa ne zna reči črke r! Jaz sem znala reči črko r že pri trrrrrrrreh letih. Rrrrrrr!

MEDVED ANDREJ: Brez dovoljenja si vstopila v mojo hišo! A ti veš, da se to ne sme?

ŽIVA: To ni hiša, to je brlog!

MEDVED ANDREJ: A si že kdaj slišala, da ne smeš kar tako vstopiti v tuje bivališče?

ŽIVA: Pa joooooooooj no saj si že povedal! Saj bom šla zdaj domov!

MEDVED ANDREJ: A si že kdaj slišala, da si v tuji hiši ne smeš kar sama postreči?

ŽIVA: Iskala sem divji med. A imaš mogoče kaj divjega medu? Nujno ga moram prinesiti mojemu bratcu. Divji med je zelo zdravilen in ko bo moj bratec pojedel eno žlico divjega medu, bo spet zdrav ko dren in spet se bova skupaj igrala. Ti ne veš, kako super se je igrat z mojim bratcem. Ko je moj bratec bolan, je meni grrrrrozno dolgčas!

MEDVED: Brez dovoljenja si vstopila v mojo hišo in brez dovoljenja si popila moj sok!

ŽIVA: Mislila sem, da je malinov! Če bi vedela, da je tvoj, ga ne bi nikoli popila, prisežem! Če hočeš, si lahko divji med kar sama vzamem. Kje pa ga imaš?

MEDVED ANDREJ: Brez dovoljenja si vstopila v mojo hišo in brez dovoljenja si popila moj

malinov sok in brez dovoljenja si pojedla mojo debelo, sladko hruško. Brez dovoljenja! In zato sem jaz zdaj lačen in žejen!

ŽIVA: Najbolje bo, da greš v posteljo in zaspiš in ko se boš zbudil, se ti bo zdelo vse drugače. Mogoče boš celo že znal reči črko r. Rrrrrr ... A te pokrijem? – No pa nič ... Jaz zdaj grem. Adijo! Lepo se imej ... Kje imaš divji med?

MEDVED ANDREJ: Nikamor ne boš šla.

ŽIVA: Kaj? – Kako to misliš, "Nikamor ne boš šla!"?

MEDVED ANDREJ: Bila si zelo poredna deklica, zato boš zdaj kaznovana!

ŽIVA: Kaj bom? A ne, to pa ne! Jaz nisem nikoli kaznovana.

MEDVED ANDREJ: Za kazen boš ...

ŽIVA: Če jaz naredim kaj narobe, kar je sicer zelo, zelo redko, skoraj nikoli, se kvečjemu iskreno opravičim! Torej: Oprosti, strašni medved Andrej Čebelar ... Žal mi je, ker sem brez dovoljenja vstopila v tvojo hišo, pojedla tvojo debelo sladko hruško in popila tvoj sok. Mislila sem, da je manlinov. Oprosti, ker sem smršala v tvoji postelji. Nisem vedela, da smršim, ko spim. Tega mi ni še nihče povedal. Obljubim, da ne bom nikoli več ... Zdaj pa grem. A mi lahko lepo prosim daš en liter divjega medu?

MEDVED ANDREJ: Za kazen boš ...

ŽIVA: Kazen baje sploh ni vzgojna. Itak ne deluje! Kaznovanje je čisto brez zveze. Brrrrrrrez zveze!

MEDVED ANDREJ: Za kazen boš pospravila mojo hišo!

ŽIVA: Kaj?! Ne, ni šans! Nikoli! Niti pod razno! Jaz nikoli ne pospravljam tujih hiš! Jaz s tujci niti govoriti ne smem, kaj šele da bi pospravljala njihove hiše! Jaz še svoje hiše ne pospravljam! Še svoje sobe ne! Niti postelje ... Jaz sploh ne vem, kaj pomeni beseda "posprrrrravljati" A je to kaj za na kruh namazat? – Jaz zdaj grem. Opravičila sem se in zdaj grem. Nasvidenje, medved Andrej Čebelar, me veseli, da sva se spoznala in če bi lahko dobila za na pot še en liter divjega medu, ker ga zares nujno, nujno potrebujem?! Moj bratec ...

MEDVED ANDREJ: Za kazen boš pospravila mojo hišo!

ŽIVA: Ne, pa ne bom!

MEDVED ANDREJ: Ja, boš!

ŽIVA: Ne!

MEDVED ANDREJ: Ja! Ja! Ja! Pospravila boš mojo hišo! Ali pa te nikoli ne spustim domov! In potem se ne boš nikoli več igrala s svojim bratcem!

ŽIVA: *Plane v jok.*

MEDVED ANDREJ: Joj, nehaj se cmerit! Pospravi raje mojo hišo! Kar loti se. Priložnost zamujena ne vrne se nobena! Če nočeš pospraviti moje hiše, boš pač za vse večne čase ostala v mojem ujetništvu. Zvezal te bom in te postavil na sod divjega medu v kleti. Potem bom ugasnil luč.

ŽIVA: Ne!

MEDVED ANDREJ: Zakaj pa ne, a se bojiš teme? He, he, he, a se ti mogoče malo bojiš teme?

ŽIVA: Jaz se ničesar ne bojim, ker sem skoraj neustrašna deklica, ti pa ne znaš rečt črke r! Rrrrrrrrrr!!! Tako velik si že, pa še vedno ne znaš reči črke r. Rrrrrrr!

MEDVED ANDREJ: Zakaj pa potem ne bi smel v kleti ugasniti luči? A hočeš, da zdaj ugasnem luč?

ŽIVA: Ne!

MEDVED ANDREJ: A si upaš, da ugasnem luč?

ŽIVA: Ne!

MEDVED ANDREJ: Zakaj pa ne?

ŽIVA: Ker ... bi bilo to zelo neprijazno od tebe!

MEDVED ANDREJ: Bojiš se teme! Tako velika deklica, pa te je še vedno strah teme!

ŽIVA: Jaz sem najbolj skoraj neustrašna deklica na svetu in se ničesar ne bojim!

MEDVED ANDREJ: Zakaj pa potem ne smem ugasniti luči?

ŽIVA: Ker ... jaz moram zdaj domov!

MEDVED ANDREJ: Zdaj bom ugasnil luč! Pet, štiri, tri, dva, ...

ŽIVA: Če hočeš ti skuham čarobni napoj, s pomočjo katerega ti bo končno uspelo reči r!

MEDVED ANDREJ: Japajade!

ŽIVA: Ja! Zakaj mi ne verjameš?!

MEDVED ANDREJ: A ti misliš, da sem jaz neumen? To, da bi se jaz naučil reči r, je popolnoma nemogoče. Jaz nikoli ne bom znal reči črke r in nesramne gozdne živali ter majhne hudobne deklice se bodo vedno norčevale iz mene!

ŽIVA: Medved Andrej Čebelar, poslušaj me! Jaz sem s pomočjo čarobnega napoja nehala lulati v

posteljo! Za zmeraj! Če ti skuham tak čarobni napoj, a me boš potem spustil domov?

MEDVED ANDREJ: Pa saj jaz ne lulam v posteljo.

ŽIVA: Čarobni napoj, da boš znal reči črko r!

MEDVED ANDREJ: Ja, bom, ampak to je itak nemogoče ... Tak čarobni napoj ne obstaja!

ŽIVA: A mi boš dal tudi liter divjega medu?

MEDVED ANDREJ: Če bi mi ti pomagala, da se naučim reči črko r, potem bi ti jaz vsako polno luno pod staro bukvijo na robu gozda blizu vaše hiške pustil liter divjega medu!

ŽIVA: In moj bratec nikoli več ne bi bil prehlajen in bi se lahko vedno, vedno igral z menoj!

MEDVED ANDREJ: A res znaš skuhat tak čarobni napoj? Živa, jaz sem tako žalosten, ko se druge živali norčujejo iz mene, ker ne znam reči črke r. Zelo so nesramne. Srake, naprimer, pa lisica in volk. In tudi srne in zajci. In klopi, klopi so od vseh najbolj glasni! In poljske miši. Vsi znajo reči črko r, samo jaz ne.

ŽIVA: Kar začniva! A imaš kak majhen lonček?

4. PRIZOR

MEDVED ANDREJ: Tale?

ŽIVA: Potrebujeva majhen rdeč lonček z belimi pikami in vsaj eno luknjo.

MEDVED ANDREJ: Ta?

ŽIVA: Kje ima luknjo? Evo luknjico ... Ja, ta bo pravi. Drži ga v rokah in se koncentriraj na svoj problem. Močno, močno se moraš skoncentrirati na to, da ne znaš reči črke r. Močno, močno, močno ... dokler se iz lončka ne pokadi.

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r! Jooooooj, kako ne znam ... A je že?

ŽIVA: V lonček daja malo vode, peteršilj ... če ti kakšna sestavina manjka, jo lahko nadomestiš s pljunkom. Pljuni v lonček za peteršilj in se koncentriraj naprej.

MEDVED ANDREJ: *Pljune.* To je za peteršilj. ; *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r! Jooooooj, kako ne znam ... A je že?

ŽIVA: Koncentriraj se!

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r! Jooooooj, kako ne

znam ... A je že?

ŽIVA: Ena tvoja dlaka ... *Izpuli Andreu dlako in jo vrže v lonček.*

MEDVED ANDREJ: Auuuu!

ŽIVA: Koncentriraj se!

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r! Jooooooj, kako ne znam ... A je že?

ŽIVA: Zdaj pomešaj z vsakim prstom posebej.

MEDVED ANDREJ: Ac, vroče je!

ŽIVA: Koncentriraj se!

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r!

ŽIVA: Mešaj!

MEDVED ANDREJ: Peče!

ŽIVA: Koncentriraj se! Mešaj! Dajmo!

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r!

ŽIVA: Zdaj potrebujeva še šivanko, mrtvo miš, sončni žarek in najlepšo misel!

MEDVED ANDREJ. *Pljune.* To je za šivanko. *Pljune.* To je za mrtvo miš. – A je sonce že zašlo? *Pljune.* To je za sončni žarek. Najlepša misel ....hm, meda polna skleda! *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r!

ŽIVA: Vre, vre!!! Vsak čas bo! Koncentriraj se, medved Andrej, koncentriraj se!

MEDVED ANDREJ: *Se zelo koncentrira.* Joj, kako jaz ne znam reči črke r! Joj, kako ...

ŽIVA: Že brbota, že brbota! Jo že vidim! Evo jo! Tvoja čarobna beseda! Čakaj, da jo preberem ... Čakaj ... Brundagrrrrrrrom! O, kakšna super čarobna beseda! Brundagrrrrrrrom, brundagrrrrrrrom, grrrrrrrrrrrrrom .... Kaj pa je, Andrej? Kaj pa tako žalostno gledaš? A ti ni vseč tvoja čarobna beseda? – Pa daj no, vsaj preizkusi jo!

MEDVED ANDREJ: Blundaglom.

ŽIVA: Ojej. Upssssss. Ti ne moreš uporabiti te čarobne besede, ker ima notri toliko črk r.

MEDVED ANDREJ: Ta beseda, ki sva ji skuhala zame, meni nič ne pomaga, ker je ne znam povedat. In vse gozdne živali se bodo še naprej delale norca iz mene, ker ne znam reči črke r. Še

gozdne jagode se norčujejo iz mene ... Blundaglom.

5. PRIZOR

ŽIVA: Tega pa ne bom dovolila! A ne otroci, da ne bomo dovolili, da bi se kdorkoli delal norca iz medveda Andreja, ker ne zna reči črke r? Otroci! Poskusimo skupaj naučiti medveda Andreja reči črko r.

Medved Andrej, ponavljaj za nami! Brundagrrrrrom!

MEDVED ANDREJ: Blundagllllllllom. Nikoli ne bom znal povedat črke r. Najbolje bo, da se kar sprijaznim s tem.

ŽIVA: R. Rrrrrrrrrrr. Boš, medved Andrej, boš. Obljubim. Ti samo ponavljaj za nami. Otroci, gremo skupaj.

ŽIVA in OTROCI: Brundagrrrrrom!

MEDVED ANDREJ: Blundagllllllllllom.

ŽIVA: *Otrokom.* Saj mu skoraj že malo gre, a ne? - Da mu bo šlo še bolje ... : Posnemajmo mucu, ki pije. Jezik potisnemo, kolikor je mogoče ven iz ust in potegnemo nazaj v usta. - In zdaj rečemo Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom! *Spodbuja otroke, naj ponovijo za njo.*

MEDVED ANDREJ: Bllllllllllundagllllllllllllllllom.

ŽIVA: Posnemajmo mucu, ki si umiva brke. Otroci skupaj pokažimo medvedu Andreju, kako to gre! Oblizujemo si zgornjo ustnico ..... Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom! *Spodbuja otroke, naj ponovijo za njo.*

OTROCI IZ PUBLIKE: *Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom!*

MEDVED ANDREJ: Bllllllllllundagllllllllllllllllom.

ŽIVA: Šššššš.... - Tam nekje zadaj, tam za devetmi gorami in devetimi vodami se že sliši črka r. - Zdi se mi, da je zelo sramežljiva in plašna ... Opogumimo jo! ... S konico jezika potujmo po robovih spodnjih in zgornjih zob.

MEDVED ANDREJ: A takole? Ko medved, ko si umiva zobe?

ŽIVA: Takole, ja. ... Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom! *Spodbuja otroke, naj ponovijo za njo.*

OTROCI IZ PUBLIKE: *Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom!*

MEDVED ANDREJ: Bllllllllllundagllllllllllllllllom.

ŽIVA: Šššššššš ... - Tam nekje daleč za sedmimi gorami in sedmimi vodami se že sliši črka r. Vedno bolj odločen je njen korak! Zelo je rrrrrrrrrradoživa ... Pojdimo ji še malo nasproti, da si slučajno ne

premisli. - Kdo ve, kako niha stenska ura? No gremo skupaj: Široko odpremo usta in s konico jezika ... Brrrrrrrrundagrrrrrrrrrom! *Spodbuja otroke, naj ponovijo za njo.*

OTROCI IZ PUBLIKE: *Brrrrrrrrrundagrrrrrrrrrom!*

MEDVED ANDREJ: Blllllllllundagllllllllllllllom.

ŽIVA: Ššššššš ... - Črka r je že za tretjo goro ... O, kako je lepa. Kot kaka kraljična! - Veste kaj? Poženimo medvedka v dir! *Tleska z jezikom.*

Andrej prvič izgovori črko r.

MEDVED ANDREJ: Bundagrrrrrom! Mene pa že ne bo nihče nikamor podil! Jaz sem tu doma!

ŽIVA: Riba reže raci rep ...

MEDVED ANDREJ: Rrrrrriba, rrrrreže, rrrraci, rrrrep ...

ŽIVA: Bravo medved Andrej!

MEDVED ANDREJ: Kaj?

ŽIVA: Riba reže raci rep ...

MEDVED ANDREJ: Rrrrrriba, rrrrreže, rrrraci, rrrrep ... Jaz znam rrrreči črrrko rrrr!!! Jaz sem najsrrečnejši medved na svetu! Rrrrrrr.

6. PRIZOR

MEDVED ANDREJ: Izvoli Živa, tule je en liter divjega medu zate! Rrrrrrrr. Zdaj bo tvoj bratec zopet kmalu zdrav in zopet se bosta lahko skupaj igrala! In kot sem obljubil, od zdaj naprej ti bom vsako polno luno pustil pod veliko bukvijo na robu gozda blizu tvoje hiške nov liter divjega medu.

ŽIVA: Medved Andrej, bi me pospremil domov? Tema je zunaj ...

MEDVED ANDREJ: Torej te je zares strah teme?

ŽIVA: Ti ne veš, kako zelo. Kar na bruhanje mi gre, ko pade mrak ...

MEDVED ANDREJ: Ampak zakaj? Tema je vendar naša prijateljica ... Ko nas objame, nas zaziba v sladke sanje ...

ŽIVA: Medved Andrej, bi ti meni skuhal čarobni napoj? Da bi še jaz dobila čarobno besedo, s pomočjo katere bi se nehala bati teme?

MEDVED ANDREJ: A jaz? Ne vem, če znam ...

ŽIVA: Čarobna beseda se prikaže samo, če ti čarobni napoj skuha nekdo, ki mu je v resnici mar zate

...

MEDVED ANDREJ: In tebi je v resnici mar zame?

ŽIVA: Ja. Zabaven si. Zelo sem te vzljubila.

MEDVED ANDREJ: Tudi jaz te imam rad, ker si zares skoraj neustrašna deklica. Z veseljem ti bom skuhal čarobno besedo, s pomočjo katere boš premagala strah pred temo. Izvoli lonček. Dobro ga drži, močno ga stiskaj, in se koncentriraj na svoj problem.

ŽIVA: Joj, kako je mene strah teme, joj, kako je mene strah teme, joj, kako je mene strah teme.

MEDVED ANDREJ: Malo vode, peteršilj, ena dlaka ...Zdaj pomešaj z vsakim prstom posebej ...

ŽIVA: Ac, peče ...

MEDVED ANDREJ: Koncetriraj se!

ŽIVA: Joj, kako je mene strah teme, joj, kako je mene strah teme, joj, kako je mene strah teme ...

MEDVED ANDREJ: ... še šivanka, mrtva miš, sončni žarek in najlepša misel ...

ŽIVA: Joj, kako se bova z bratcem, ko bo ozdravel, spet lepo igrala ....

MEDVED ANDREJ: Že brbota, že brbota ... Že prihaja! Evo jo! Bihuhohuhuhu!

ŽIVA: Bihuhohuhuhu! Ugasni luč, medved Andrej!

MEDVED ANDREJ: *Ugasne luč. A že deluje?*

ŽIVA: Bihuhohuhuhu! Bihuhohuhuhu! Bihuhohuhuhu! Deluje, medved Andrej, deluje!
Bihuhohuhuhu! Bihuhohuhuhu! Jaz zdaj grem! Hvala ti za divji med! Hvala ti za čarobno besedo!
Bihuhohuhuhu! Bihuhohuhuhu! *Ga objame, pograbi liter divjega medu in steče v noč. Slišimo samo še njen Bihuhohuhuhu! Bihuhohuhuhu!*

MEDVED ANDREJ: Hvala tudi vam, otroci. Hvala vam, da ste mi pomagali pri črki r.. Za vsako težavo obstaja čarobna beseda. Upam, da ste si zapomnili, kako se jo skuha. Ampak sami zase jo ne morete skuhat. Skuhati vam jo mora nekdo drug. Nekdo, ki vas ima zelo rad. Pa lepo se imejte in se kaj vidimo. Adijorrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!